

Sygn. akt II PK 93/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko U. Spółce z o.o. w B.

o odszkodowanie, odprawę i premię,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 261/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda A. W. na rzecz strony pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 11 września 2014 r. oddalił apelację skarżącego powoda A. W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z 28 maja 2014 r., którym oddalono jego powództwo o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Przyczyną były powtarzające się kradzieże napojów i przekąsek z maszyny vendingowej znajdującej się na terenie zakładu pracy, poprzez nieuprawnione doładowywanie klucza do tejże maszyny, przy wykorzystaniu niedoskonałości i złamaniu stosowanych zabezpieczeń; kradzieże miały miejsce w dniach 18,19, 20, 21, 22, 25, 26, 27, 28 marca 2013 r. Sąd stwierdził, że powód aktywnie uczestniczył w procederze

nielegalnych doładowań kluczy vendingowych, następnie kradł napoje i przekąski z automatów vendingowych co czynił na szkodę strony pozwanej. Stanowiło to ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „ze względu na: 1. naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego (*wskazanego w podstawie kasacyjnej art. 52§ 1 pkt 1 k.p.*) oraz przepisów postępowania (*wskazanego w podstawie kasacyjnej art. 233 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 6 k.c.*), mające istotny wpływ na wynik sprawy; 2. istnienie potrzeby wyjaśnienia czy w sytuacji dotyczącej rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. zastosowanie znajduje art. 7 k.c., tj. czy istnieje domniemanie dobrej wiary pracownika, a także czy w sytuacji, gdy wielu pracowników dopuszcza się tożsamego rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych, a pracodawca rozwiązuje umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. tylko z jednym z nich, można uznać, iż przyczyna rozwiązania umowy jest rzeczywista”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano co następuje. „Niniejsza skarga kasacyjna jest uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), albowiem w sposób poniżej wskazany, narusza przepisy prawa materialnego. Sąd drugiej instancji rozpoznając sprawę uznał, że rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie wymaga niewątpliwego wykazania jego winy i umyślności, w związku z czym dla wykazania, iż przyczyny wypowiedzenia są rzeczywiste, wystarczające jest przedstawienie przez pracodawcę poszlak. Nadto należy rozważyć, czy w sytuacji gdy wielu pracowników dopuszcza się identycznego rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych, a pracodawca rozwiązuje umowę o pracę tylko z jednym z nich, przyczyna rozwiązania umowy, wskazana w oświadczeniu pracodawcy jest rzeczywista i realna, czy też pracodawca kierował się innymi, niewskazanymi przesłankami, decydując się na rozwiązanie umowy z jednym z pracowników, a nie rozwiązując tej umowy z innymi pracownikami w identycznej sytuacji”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wynika z odwołania się w pierwszej kolejności (pkt 1) do przepisów powołanych w zarzutach podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Stanowią odrębne od podstaw przedsądu elementy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują podstaw przedsądu ani brakującego ich uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie wskazać i wykazać takie naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objętą skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. Przeciwnie jego argumentacja całkowicie oderwana jest od rozstrzygnięcia w sprawie. Skarga przysługuje od prawomocnego wyroku, zatem to podstawa faktyczna oraz prawna wyroku ma znaczenie. Wbrew twierdzeniom wniosku Sąd nie uznał, że rozwiązanie w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie wymaga niewątpliwego wykazania winy pracownika oraz że wystarczające jest przedstawienie przez pracodawcę poszlak. Przecież czyn przypisany skarżącemu jest wyrazisty i konkretny w sferze przedmiotowej i podmiotowej. Teza, że rozwiązanie bez wypowiedzenia nie ma podstaw w określonym zachowaniu i winie skarżącego rozmija się z ustalonym stanem faktycznym, na którym oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ustalenia te wiążą w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że wniosek samodzielnie (odrębnie) od podstaw kasacyjnych nie zarzuca naruszenia prawa procesowego i nie podważa ustaleń stanu faktycznego. Na tym tle pytanie o zastosowanie art. 7 k.c. niewiele

wnosi, gdyż w art. 52 k.p. nie zastrzega się dobrej ani złej wiary pracownika jako przesłanki stosowania albo niestosowania tego trybu. Wszak skarżący nie twierdzi, że zabierając towar z automatu realizował swoje prawo. Ustalenia w sprawie są przeciwne, to znaczny, że kradł to, co nie było jego. Nie inaczej jest z drugą częścią argumentacji, gdyż takie samo czy podobne zachowanie innych pracowników nie wyłącza bezprawności ani zawinienia skarżącego. Tryb art. 52 k.p. wynika z indywidualnego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracownika i tak też jest ustalany oraz oceniany w sprawie. To, że inni zachowują się niezgodnie z prawem nie stanowi żadnego kontratypu i nie prowadzi do oceny, że bezprawne zachowanie pracownika staje się zgodne z prawem, gdyż czyniło tak wielu innych. Bez znaczenia jest więc to, czy z innymi rozwiązano umowy w tym samym trybie. W tym zakresie skarżący twierdzi inaczej niż przedstawiono w uzasadnieniu wyroku. Podano wszak, iż rozwiązano umowy w tym trybie z kilkoma pracownikami.

Reasumując wniosek nie wykazał podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wywołana hasłowo we wniosku potrzeba wyjaśnienia określonych kwestii nie składa się merytorycznie ani metodycznie na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98, 99 i 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.